

หอมกลิ่นความรัก
ภาค ๑

บทนำ

รูหนอนแห่งจักรวาลคือส่วนหนึ่งของหลุมดำอันมีมวลมหาศาล ดูดกลืนทุกสิ่งที่อยู่ใกล้แม้กระทั่งแสง หากเปรียบกาลอวกาศเป็นแผ่นกระดาษที่มีความยาวเป็นอนันต์ ซึ่งโค้งม้วนทอดยาวไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จบ รูหนอนก็คือท่อเล็กๆ ที่เชื่อมลัดจากผิวกระดาษตรงจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งซึ่งบังเอิญบิดโค้งมาอยู่ใกล้กัน เป็นทางเชื่อมจากเวลาช่วงหนึ่งไปยังอีกช่วง ซึ่งจะเปิดออกและปิดตัวลงอย่างรวดเร็วในเวลาไม่กี่วินาที นั่นคือความเข้าใจของผม

แต่มนุษย์เรายังสร้างรูหนอนเองไม่ได้ แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นเองอยู่เสมอโดยที่เราไม่รู้ และเราคงไม่สามารถกำหนดมิติปลายทางหรือสถานที่ หรือดึงเอารูหนอนออกมาจากฟองควอนตัม ซึ่งก็คือฟองเล็กๆ ที่เกิดจากการที่กาลเวลาและอวกาศสั่นสะเทือน แม้ว่าตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์จะบอกว่าฟองควอนตัมนั้นมีอยู่ในทุกโมเลกุลของสสารก็ตาม

ไม่น่าเชื่อที่ผมคิดถึงเรื่องนี้ในเวลาที่ผมกำลังจะตาย รถของผมพุ่งทะลุลาวกันตรงขอบทาง ลอยละลิวในอากาศ ก่อนจะกระแทกกับผิวน้ำและดำดิ่งลงไป หัวผมมีเนื้อติดจากแรงกระแทก มวลน้ำเริ่มไหลทะลักเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ ผมพยายามกระเสือกกระสนพาตัวเองออกมาจากรถ แต่ก็ไม่มีแรงมากพอจะต้านแรงน้ำที่ไหลหลังเข้ามาได้ ไม่นานมันก็เอ่อล้นเต็มภายในตัวรถ ห้อมล้อมผมไว้ในความเย็นเยียบ ผมได้ยินเสียงจิ้งในหู แบบที่เรามักจะได้ยินเมื่อปล่อยตัวให้จมลงในหนองน้ำจมนิดท่วมหัว มันฟังคล้าย

เสียงหรีดหริ่งเรไรที่พาให้สงบและขลุ่ยในเวลาเดียวกัน ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังลอยละล่อง ขณะที่รถกำลังจมดิ่งลงสู่ก้นแม่น้ำปิง

ท่ามกลางสถิติที่รางเลื่อนผมได้กลิ่นดอกกลิ่นหอมจรุงลอยมากับสายน้ำ ขณะที่หูแว่วได้ยินเสียง

'...กูขอสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงว่ากูนั้นจะรักมันต่อพ่อจอม แต่เพียงผู้เดียวทุกชาติภพ'

'พ่อจอม...พ่อจอมขวัญของฉัน อย่างนี้เรียกว่าข่มขืนใจพ่อจอมหรือไม่...'

เสียงแรกนั้นหนักแน่น ขณะที่เสียงซึ่งตามมาทีหลังนั้นทอดหวานอย่างเว้าวอนและยั่วกระเช้าอยู่ในที ในอกผมอุ่นด้วยความรู้สึกประหลาดที่ปลอบประโลมและหวามใจอย่างลึกซึ้ง ขณะที่แสงเลือนรางซึ่งส่องผ่านผิวน้ำลงมาหายลับไปและถูกแทนที่ด้วยความมืดมิด

บทที่ ๑

จอม

"คุณจอมครับ ของเก่ากับหีบบอนเฮือนใหญ่จะหื้อเอาไปเก็บดีได้ครับ"

เสียงऊ้คำเมืองดึงความสนใจของผมจากการสเก็ตช์แบบคร่าวๆ ลงบนกระดาษ และหันไปทางลุงตันซึ่งเป็นหัวหน้าช่างไม้ชาวเชียงใหม่ที่มาทำงานเป็นผู้รับเหมารายย่อยให้กับบริษัทที่ผมทำหน้าที่เป็นสถาปนิก "ห้องเก็บของเต็มแล้วหอรอลุงตัน"

"ยังบ่เต็มครับ แต่บู้ว่าของในหีบมันจะเป็นของมีค่าก้อ เดียวพวกคนงานมันจะไปโดนของเป็นหลู* จะมีปัญญาหามาใช้คุณหญิงเป็น"

"มีของอะไรมังละ ขอดูหน่อย" ผมปิดสมุดสเก็ตช์ แล้วเดินออกจากศาลาริมน้ำไปตามทางเดินที่ปูด้วยศิลาแลงบนสนามหญ้าที่เพิ่งจะรดน้ำใหม่ๆ

ลมแล้งพัดโชยมาเบาๆ หอบเอากลิ่นหอมรี้นของดอกกลิ่นทมลอยแตะจมูก ดอกสีขาวร่วงลงบนสนามหญ้าเป็นจุดเล็กๆ พร่าวบนผืนหญ้าสีเขียวสด ผมก้มลงหยิบขึ้นมาหนึ่งดอก ดมกลิ่นหอมๆ ของมันแล้วหย่อนไว้ไว้ในกระเป๋าเสื้อ ถ้าเป็นเมื่อก่อนต้นไม้ชนิดนี้คงจะปลูกกันตามวัด ไม่ใช่บ้านคน เพราะชื่อมันฟังดูไม่ค่อยเป็นมงคล เหมือนจะระทมทุกข์ แต่หลังจากถูกเปลี่ยนชื่อเป็นสีห้าพัน มันก็อัปเกรดตัวเองอย่างรวดเร็ว จากต้นละไม่กี่ร้อยชั๊บขึ้นเป็นสีห้าพัน กลายเป็นต้นไม้ที่นิยมปลูกกันทั่วทั้งหน้าบ้านหลังบ้านและก็ตามวีรสรตทั่วประเทศไทย

* หลู หมายถึงพัง

แต่บ้านหลังนี้คงเป็นช้อยกเว้น เพราะดูเหมือนว่าเจ้าของเดิมจะปลูกไว้แบบนี้มานานแล้ว ไม่ว่าจะหัวสมัยใหม่จนไม่สนความเชื่อเก่าๆ หรือว่าอกหักรักคู่ควรทรมานจนต้องปลูกต้นล้มทมไว้เต็มสวนหลังบ้านเพื่อเตือนใจ

จากศาลาริมน้ำที่มีต้นล้มทมเรียงราย ผ่านสนามหญ้ากว้าง ช้างหน้าคือเรือนโบราณหลังใหญ่ที่ดูเหมือนจะมีอายุร่วมร้อยปีมาแล้ว เป็นเรือนสองชั้นแบบมะนิลาผสมสถาปัตยกรรมโคโลเนียล ชั้นล่างก่ออิฐฉาบปูนเป็นซุ้มโค้งสีขาวเรียงเป็นช่องครอบอยู่เหนือทางเดินชั้นล่าง ส่วนชั้นบนเป็นไม้สักสีเข้มเกือบดำหลังคาทรงปั้นหยาผสมจั่วแหลม เจ้าของต้องฐานะดีมากมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษถึงได้มีที่ดินพร้อมบ้านหลังใหญ่ติดริมแม่น้ำแบบนี้

ผมเดินลอดซุ้มโค้ง ขึ้นบันไดจากชั้นล่างไปยังระเบียงกว้าง ซึ่งทอดล้อมทั้งสองฟากของตัวบ้านอย่างร่มรื่นอยู่ใต้หลังคาที่ยื่นคลุม สีที่เคลือบบนเสาไม้และราวระเบียงฉลุวดลายหลุดกะเทาะไปบ้างตามกาลเวลา แต่เนื้อไม้ยังคงทน ทึบไม้หนาหนักใบใหญ่สองใบวางอยู่บนพื้นระเบียง โดยมีคนงานคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เพื่อรอคำสั่งว่าจะให้ทำอย่างไรกับมันต่อ

"ไหนดูซิว่าข้างในมีอะไรอยู่ ถ้าเป็นทองล่ะก็ เราจะอดใจกันไหวมั๊ยนี่" ผมพูดซ้ำๆ พลางเดินเข้าไป

ผมตั้งพวงกุญแจพวงใหญ่ออกจากเอว เจ้าของบ้านฝากลูกกุญแจทุกดอกเอาไว้เผื่อต้องใช้ มันมีทั้งกุญแจบ้าน กุญแจห้อง และกุญแจดอกเล็กแบบที่ใช้เปิดตู้หรือลิ้นชัก ผมเลือกมาลองไขดูที่ละดอก จนในที่สุดก็เจอ ผมเปิดฝาทึบออกแล้วก็ต้องแปลกใจ เพราะมันเต็มไปด้วยกรอบรูปที่เรียงซ้อนกัน แต่ละกรอบถูกห่อไว้อย่างดีด้วยผ้า เหมือนเจ้าของจะเก็บไว้อย่างตั้งใจจนผมเปิดฝาทึบอีกใบออกดู แล้วก็พบว่ามันเต็มไปด้วยกรอบรูปเหมือนกัน แต่มีกล่องไม้หนาทึบขนาดราวๆ กล่องทิชชูขนาดยาวอยู่ในหีบด้วยหนึ่งใบ ฝาปิดด้านบนเป็นทรงโค้งลงมาและติดกุญแจล็อกแน่นหนา ผมหยิบมันขึ้นมาเพื่อไขกุญแจเปิดดู แต่กลับไม่มีลูกกุญแจดอกไหนไขมันได้

ผมวางกล่องไม้ใบเล็กคืนไว้ในหีบและเห็นพวงกุญแจไว้ที่เอวเหมือนเดิมก่อนจะหยิบกรอบรูปขึ้นมาดูที่สภาพด้วยความระมัดระวัง

'สถาปนิกหล่อมั่ง' พี่เนศประทัด แต่ผมรีบยิ้มรับอย่างภูมิใจ 'เขาเห็นในหนังสือที่จอบกับฉันให้สัมภาษณ์ไง จอมเคยไปทำงานที่เชียงใหม่ไม่ใช่หรอ'

'ก็ซำย' ผมลากเสียง ผมเคยเลือกไปฝึกงานที่นั่นสองเดือนตอนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย 'แต่พี่อื่นเขาจะยอมไปให้หรอ แฟนแกต้องแก่แล้วนี่ครับ'

พี่อื่นคือสถาปนิกอีกคนที่ทำงานโปรเจกต์รีโนเวตบ้านคลองสานด้วยกันกับผม

'ไม่ไป' พี่เนศสายหัว

'อ้าว อย่างงี้ก็...'

'เออ เอ็งไปคนเดียว'

ผมอ้าปากจะโวย อะไรวะเนี่ย การที่ผมยังโสด ไม่มีลูกมีเมีย มันไม่ได้หมายความว่าผมจะสะดวกในทุกๆ เรื่องอย่างไม่มีข้อจำกัดนะ อยู่กรุงเทพฯ สะดวกสบายจะตาย เพื่อนฝูงก็เยอะเยอะ แล้วความโสดนี่มันคือสถานภาพที่ใครๆ จะรังแกยังงี้ก็ได้หรอ

'เงินเดือนสองจุดห้าเท่า' พี่เนศบอก

หือ?...

เดี๋ยวนะ ขอหายใจแป๊บ...สองจุดห้าเท่าของเงินเดือนปกติเนี่ยมันเป็นเรตของบริษัทสำหรับการออกไปอยู่ไซต์งานในแถบประเทศเพื่อนบ้านเลยนะ

'มีเบี้ยเลี้ยงประจำวันด้วยต่างหาก ค่าซักผ้าด้วย แล้วที่นั่นไม่มีแคมป์คนงาน แปลว่าถ้าจอบไปเช่าอพาร์ทเมนต์ บริษัทก็ต้องจ่ายส่วนนี้ให้ด้วย' พี่เนศร่วทุกออกพชั่นใส่ผมอย่างไม่ยั้ง

'ฮืม...' ผมคิดหนักมาก

หลังจากใช้เวลาไตร่ตรองนานถึงสิบวินาที ผมก็ตอบออกไป 'ผมก็คิดถึงเชียงใหม่อยู่พอดีเลยพี่'

ตอนนี้ผมก็เลยขึ้นมาอยู่เชียงใหม่ ยืนอยู่หน้าเรือนโบราณอายุร่วมร้อยปี และรื้อฟื้นคำเมืองที่เคยเข้าใจอยู่บ้างตอนที่มาฝึกงานให้หวนกลับมา ผมฟังคำเมืองรู้เรื่อง เข้าใจความหมายได้ดี แต่ยังไม่เก่ง

"ยังไงผมฝากงานวันจันทร์ด้วยนะ" ผมยิ้มกับลุงตัน "ผมคงมาถึงช้าหน่อย น่าจะเป็นช่วงบ่าย"

ลุงตันพยักหน้าและรับปากมันเหมาะ "ต้องห่วงครับ คุณจอมจะเดินทาง วันพรุ่งนี้ก่อน"

"ใช่" ผมตอบ วันพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ ผมจะแวะมาดูงานช่วงเช้า ลักสองสามชั่วโมง แล้วก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ตอนบ่าย นอนค้างสองคืน และกลับมาอีกที่วันจันทร์

"ถ้าบมีหยังแล้ว วันนี้มีมี่ปัก* ละเนื้อคุณจอม คนงานมันมารอเต็มรถแล้ว" ลุงตันบ่นปากไปทางรถกระบะที่ตอนนี้มีคนงานขึ้นไปนั่งอยู่บนกระบะหลังจนเต็ม

ผมมองนาฬิกา มันบอกเวลาห้าโมงเย็น คนงานพวกนี้ตรงเวลามาก โดยเฉพาะเวลาเลิกงาน "ไปเถอะลุงตัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่"

"คุณจอมก็อย่าปักบ้านมีดคำ ช่วงนี้เชียงใหม่ฝุ่นหนักขนาด เดี่ยวสะดุด รากไม้ล้มสลบอยู่แถวนี้คนเดียว บมีไผช่วยเน้อ"

"แหม แค่นี้คนเดียว ศพยังไม่เฝ้าหรอก" ผมพูดกลั้วหัวเราะ

ลุงตันสตาร์ทรถและขับออกไปแล้ว ผมนั่งลงตรงบันไดชั้นล่างด้านหน้าของเรือนเล็ก เปิดสมุดสเก็ตซ์ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อทำงานส่วนที่ยังค้างอยู่ก่อนหน้านี้ งานออกแบบมันเสร็จมาจากออฟฟิศในรูปของกระดาษพิมพ์เขียวแล้วก็จริง แต่เวลาก่อสร้าง หน้านางจริงๆ มันจะมีรายละเอียดมากมายที่ต้องคิดเพิ่มเติม ทั้งส่วนที่ต้องแก้ไขเพราะติดปัญหาที่ไม่คาดคิด หรือส่วนที่พิมพ์เขียวระบุไว้แค่คร่าวๆ แม้แต่การปูแผ่นกระเบื้องปูพื้น คนงานยังต้องถามว่าจะให้ปูจากตรงกลางออกไป หรือเริ่มจากผนังทางซ้ายหรือทางขวาถึงจะออกมาดูดีที่สุด และเรื่องของความสวยงามเหล่านี้สถาปนิกต้องเป็นคนตัดสินใจ

ผมนั่งอยู่ตรงนั้น ใต้เงาร่มคร่อมของต้นहुวงที่ทอดเหนือหลังคาคลุมบันไดท่ามกลางลมที่โชยมาเป็นระยะให้คลายร้อน ผมชอบเรือนหลังเล็กมากกว่าเรือนหลังใหญ่ มันเป็นเรือนไม้สักสองชั้น ขนาดเหมาะสำหรับครอบครัวเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่โตโอฬารและมีห้องหับมากมายเหมือนเรือนหลังใหญ่

* ปัก หมายถึงกลับ

ผมนั่งอยู่ตรงนั้นอีกพักใหญ่ จนฟ้าเริ่มมืดลงถึงได้หยุดมือ ผมลุกขึ้น และบิดตัวไล่ความเมื่อยขาบ ก่อนจะเดินออกมาจากตรงนั้นพลางคิดว่า จะไปหาข้าวเย็นกินที่ไหนดี ผมเข้าไปบนสนามหญ้าในความครึ้มของเวลาพลัดแล้วอยู่ๆ ก็เย็นสันหลังวาบ เหมือนมีใครกำลังจ้องมองผมอยู่

'...พอจอม'

ผมหันขวับกลับไปมองทันที ที่เรือนหลังเล็ก...ตรงระเบียบชั้นบนนั้น ผมคล้ายจะเห็นเงาคนดูใบหวออยู่ตรงนั้น แต่ผมรู้ว่าไม่มีใครหรอก ผมเพิ่งจะเดินออกมาจากตรงนั้นได้แค่ไม่กี่เมตร ถ้ามีใครเดินขึ้นบันไดไป ผมต้องรู้สิ หรือจะเป็นผี?

ขนแขนผมลุกเกรียว หันหลังกลับไปและรีบสาวเท้าออกมาโดยไม่คิดจะพิสูจน์ กลิ่นดอกกลิ่นหอมจากหลังบ้านหอมโชยมาแตะจมูก หอมแรงยิ่งกว่าที่ได้กลิ่นเมื่อตอนกลางวัน แต่ที่นี่ผมอยู่หน้าบ้านนะโว้ย! มันจะหอมทั่วถึงอะไรขนาดนั้น!

ทันทีที่ขึ้นรถได้ ผมก็สตาร์ทและบึ่งออกมาจากเขตบ้านแบบไม่เหลือवलหลัง เอาตรงๆ นะ ไม่กล้าเหลือบมองกระจกมองหลังด้วยซ้ำ ถึงจะชอบดอกกลิ่นหอมขนาดไหน ก็ไม่ได้แปลว่าจะรับได้ทุกสถานการณ์

สิบห้าวันที่ต่อมาผมก็นั่งฟังเพลงอยู่ในร้านอาหารริมแม่น้ำปิง ตรงฝั่งเดียวกับวัดเกตการาม ใกล้โบสถ์คริสต์และแกลลอรี่งานศิลปะที่มีอยู่หลายแห่งละแวกนั้น ร้านอาหารร้านนี้เป็นแบบกึ่งผับที่ขายอาหารช่วงกลางวัน และมีดนตรีสดเล่นในตอนกลางคืน แต่คืนวันศุกร์แบบนี้ร้านคึกคักไปด้วยผู้คนที่มาจองที่นั่งตุง ตั้งแต่หัวค่ำและอยู่ยาวไปถึงช่วงดึก

เสียงเพลงจากวงดนตรีที่เล่นอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้านช่วยทำให้ความรู้สึกหลอนๆ เมื่อครู่จางหายไป ผมสั่งได้รอกแพรงก์เฟอร์เตอร์มากินกับเบียร์เย็นๆ ใจหนึ่งนี่ก็อยากโทรชวนพวกวิศวกรมาดริงก์ด้วยกัน แต่ก็เปลี่ยนใจ พวกนั้นกินเหล้าอย่างกับน้ำเปล่า สาดลงคออย่างต่อเนื่องแบบไม่เลิกราง่ายๆ แต่คืนนี้ผมอยากหยุดแค่เบียร์กระป๋องเดียว ไม่อยากเมา และไม่อยากมีความขุ่นมัวอะไรติดหัวไปกับการเดินทางในวันพรุ่งนี้

ด้วยบรรยากาศกับเสียงดนตรี ลึกพักผมก็ลืมเรื่องชวนชนลูกที่เรือนหลังเล็ก

เมื่อรู้ไปจนหมด ผมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็กดูเป็นครั้งที่ร้อยว่าไฟลต์ที่ต้องเดินทางกับโรงแรมที่จองไว้สองคืนนี้จะต้องอย่างที่ผมต้องการ ก่อนจะกดเลือกรูปที่เก็บไว้ขึ้นมาดู ผมเลื่อนนิ้วเร็วๆ ผ่านรูปไซต้งานก่อสร้าง จนในที่สุดก็ถึงรูปที่ผมอยากดู

มันเป็นรูปของผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนเอามือประสานตรงท้ายทอยและส่งยิ้มน้อยๆ ให้กล้อง โดยมีฉากหลังเป็นอาสนวิหารเวสต์มินสเตอร์ในอังกฤษ เขาเป็นผู้ชายตัวสูง หน้าตาดี ไหล่หนากว้าง และมีบุคลิกแบบผู้ชายอบอุ่น ตอนนี้เขากำลังเดินทางจากอังกฤษกลับมาที่ประเทศไทย หลังจากไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่นั่นนานเกือบสี่ปี

ใจผมพองโตเมื่อมองรอยยิ้มของเขา ความคิดถึงแผ่ซ่านไปทั่วอกผมเคาะเบาๆ ลงบนจอโทรศัพท์และกระซิบ "พุงนี้เจอกันครับ"

พีโอม...แฟนคนแรกและคนเดียวในชีวิตของผม

มันเป็นคำพูดที่จะว่าผิดก็ไม่ใช่ จะว่าถูกก็ไม่เชิง ไม่ใช่แค่เพราะผมไม่รู้ว่ในอนาคตจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเราสองคนไปหรือเปล่า แต่เป็นเพราะผมยังไม่รู้ว่าคำว่า 'ชีวิต' ของผม จะกินความหมายและเวลาไปไกลเกินกว่าที่ผมจะจินตนาการได้ในตอนนี้

บทที่ ๒

ไหนดว่าอกหักไม่ยกตาย

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมหิ้วกระเป๋าเดินทางขึ้นแท็กซี่เพื่อแวะไปดูที่ไซต์งานก่อนตามที่ตั้งใจ และเมื่อไปถึงผมก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเห็นคนงานมาเยื่อนอกกันอยู่ตรงหน้าเรือนหลังเล็ก ทั้งที่ตอนนี้เรากำลังลงงานในส่วนของเรือนหลังใหญ่กันอยู่

"มีอะไรหรรอลุงตัน" ผมส่งเสียงออกไปตั้งแต่ยังเดินเข้าไปไม่ถึง

"เมื่อคืนกึ่งไม่มันโค่นลงมาใส่หลังคาเรือนเล็กครับคุณจอม" ลุงตันตอบ "ตรงบันไดทางขึ้น"

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นกิ่งไม้ท่อนเท่าต้นขาที่มคาอยู่กับหลังคา "อ้อหือ เดียวนะ หลังคาทะลุเลยหรรอลุง"

"โดนพื้นระเบียงด้วยครับ เมื่อคืนเขาว่าแถวนี้ลมแรงขนาด เหมือนฝนจะตก"

"แล้วโดนส่วนอื่นของหลังคาของตัวบ้านด้วยรีเปล่าเนี่ย"

ผมใจไม่ดี รีบก้าวเร็วๆ ไปที่เรือนเล็ก หลังคาบกับพื้นเรือนนะซ่อมได้ แต่ผมกลัวข้าวของอย่างอื่นที่เก็บไว้ในเรือนจะเสียหาย หรือไม่ก็โดนขโมย... ยิ่งนึกถึงเงาเมื่อวานนั้นด้วย

เรือนหลังนี้เป็นเรือนไม้สักสองชั้น หลังคาใหญ่ที่คลุมตัวบ้านเป็นทรงบันหย้า แต่หลังคาด้านข้างเป็นจั่วแหลมและมีส่วนที่ลาดเอียงลงมาคลุมเหนือบันไดทางขึ้นด้านหน้าบ้าน ซึ่งหักศอกเป็นรูปตัวแอลขึ้นไปยังระเบียงชั้นบน

ผมก้าวเฉียงแผ่นไม้ตรงซานพักบันไดที่ทะเลเป็นรูปหัวใจจากการโดนกิ่งไม้หล่นใส่ งานงอกอีกแล้วกู ผมยังไม่ทันได้ล้างวัสดุที่จะใช้สำหรับเรือขนาดเล็กเลย แต่ต้องมาซ่อมมันแล้ว ผมเงยหน้าขึ้นมองใต้หลังคา กระเบื้องพังไปแถบหนึ่ง แปะหักไปสามท่อน ดีที่ไม่โดนจันทันเข้าด้วย

ผมก้าวขึ้นไปชั้นบน เดินผ่านระเบียงที่ทอดล้อมตัวบ้านเป็นรูปตัวยู เข้าไปยังโถงด้านในและไขกุญแจห้องนอนเพื่อตรวจดูของที่เก็บไว้ในนั้น ช่างในห้องค่อนข้างมีดทั้งที่เป็นตอนกลางวัน ผมเดินไปเปิดหน้าต่างเพื่อให้แสงส่องเข้ามาได้

สภาพในห้องยังคงเหมือนเมื่อวานตอนที่ผมเข้ามา หลังคาไม่มีตรงไหนชำรุดเสียหาย เตียงสี่เสาดั้งหันหัวซิดผนังด้านหนึ่ง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อื่น ผมระบายลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นหีบทั้งสองใบนั้นยังวางอยู่ดีตรงที่เดิม โดยไม่มีร่องรอยจัดแจง ผมเบนสายตาขึ้นไปยังผนัง

ภาพถ่ายภาพหนึ่งใส่กรอบประดับอยู่บนผนังไม้ เป็นภาพบรรพบุรุษของเจ้าของบ้านที่ดูเหมือนจะมียศศักดิ์เป็นถึงพระยา กับภรรยาของท่านและลูกชายสองคนกับลูกสาวอีกหนึ่ง ทั้งห้าคนยืนอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าเรือนหลังใหญ่ สีหน้านิ่งๆ แบบที่คนสมัยก่อนชอบทำเวลาต้องถ่ายรูปลูกไม้เซ็กซี่มุกว้าง ชูสองนิ้วแบบในยุคของเรา

ผมเอียงคอมอง ภาพเก่ามาก แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่กลัว ภาพคนที่ตายไปแล้วควรจะให้เราขนลุกขนชันไม่ใช่นี้ ไม่ใช่รู้สึกเหมือนจะชุ่มชื้นใจแบบนี้

จากที่พีธเนศเล่าให้ผมฟัง คุณหญิงเจ้าของคนปัจจุบันเป็นรุ่นหลาน แต่ย้ายไปอยู่อเมริกา ทั้งบ้านหลังนี้ไว้โดยไม่มีใครอยู่มาเป็นสิบปี เพราะข้าออกเข้าใจที่ท่านนายพลสามีของท่านพาภรรยาน้อยอายุคร่าวลูกออกงานสังคมแบบออกหน้าออกตาโดยไม่เห็นแก่หน้าภรรยาหลง ท่านก็เลยชอบลูกๆ ไปเรียนต่อที่อเมริกา และตั้งใจว่าจะไม่กลับมา ลูกจะได้ไม่ต้องมาเห็นภาพพ่อเชิดชูเมียน้อยแทนแม่ตามสื่อต่างๆ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรดลใจให้ท่านเปลี่ยนใจ

ผมยกมือไหว้ภาพถ่ายและพูดเบาๆ "ถ้าท่านอยากให้ผมซ่อมเรือนนี้

คุณจอมก็หายไปซะ"

"ลุงดันตาผาดแล้วละ ผมไปยื่นโทรศัพท์ที่อยู่ตรงสวนหลังบ้านโนน เป็นครึ่งชั่วโมงแล้ว สัญญาณมันแรงกว่า"

"ก็..." ลุงดันกลืนน้ำลายแล้วก็หยุดแค่นั้น

"มีอะไรลุง"

"บางคนเป็นอ็องว่าเจตมุต" ลุงดันพูดเสียงเบา "จะมาปรากฏตัวหือเห็น ตอนคนนั้นมีเคราะห์ใหญ่"

ผมทำหน้าที่ไม่ถูกเลย เหมือนกับ Doppelgänger หรือแฝดปีศาจจะเหวอ ลุงดันนี่ทันสมัยนะ สงสัยจะดูหนังเยอะ ตำนานผีปีศาจต่างประเทศยังรู้จัก

"เหลวไหลนะลุง"

"ช่วงนี้คุณจอมขับรถขับราท์หรือระวังหน่อย แล้วถ้ามีโอกาส ก็ทำบุญน้กๆ เน้อครับ"

"ขอบคุณที่เป็นห่วงนะลุงดัน แต่ลุงดันวางใจได้" ผมยิ้ม "วันนี้ผมเรียก แท็กซี่"

ทันทีที่แท็กซี่มาถึง ผมก็ปรีไปขึ้นรถเพราะกลัวจะไม่ทันเวลาขึ้นเครื่องบิน รถแล่นไปตามถนนรอบคูเมืองที่เวลานี้ทั้งสองฟากกำลังสวยด้วยต้นคูณที่ย้อยช่อดอกเหลืองอร่าม และดอกตะแบกสีม่วงกับชมพูที่ทิ้งกลีบดอกร่วงเต็มสนามหญ้า สวยจนอยากให้การท่องเที่ยวไปโรแมนติกจริงจัง เมื่อจะช่วยถ่วงดุลที่คนของเรา แหกกันไปญี่ปุ่นเพื่อดูซากุระในช่วงเดียวกันได้บ้าง

แต่เสียต๋ายที่บรรยายกาศพุ่งไปด้วยฝุ่นละอองและควัน มัวชัวยังกับ อยู่ในหนังเรื่องเดอะมิสต์ มันเป็นจุดอ่อนของเมืองเชียงใหม่ในช่วงเวลานี้ ของทุกปีที่มีฝุ่นควันปกคลุมจนเกินระดับมาตรฐาน จนต้องมีการประชาสัมพันธ์ ให้ใช้หน้ากากปิดจมูก และถ้าเป็นไปได้ก็ควรดกกิจกรรมที่ต้องอยู่กลางแจ้งนานๆ เพื่อไม่ให้ป่วยเป็นโรคระบบทางเดินหายใจ

ผมไปขึ้นเครื่องบินทันประกาศเรียกครั้งสุดท้ายของสายการบิน นั่งอยู่บนเครื่องประมาณหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็มาถึงกรุงเทพฯ

ระหว่างทางที่อยู่บนรถไฟฟ้าแอร์พอร์ตลิงก์ที่วิ่งจากสนามบินสุวรรณภูมิ

ไปสถานีพญาไท ผมก็ส่งข้อความถึงน้องสาวเพื่อบอกว่าอีกประมาณสองอาทิตย์
ผมคงได้กลับไปเยี่ยมบ้านที่ชลบุรี

'ชื่อได้อ้วมาฝากด้วย แม่อยากได้สตอร์เบอรี่พันธุ์หวาน พ่อไม่อยากกิน
อะไรเลย แต่คิดว่าพี่ชื่อ มาเถอะ อะไรก็ได้ พ่อกินทุกอย่างแหละ'

ผมยิ้มเมื่ออ่านข้อความที่น้องสาวส่งกลับมา ครอบครัวยุคใหม่ที่ชลบุรี
ทำกิจการร้านสะดวกซื้อแบบที่มีสาขาทั่วประเทศ ส่วนน้องสาวผม สัมผัส
ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย

ที่จริงผมจะกลับไปเยี่ยมบ้านอาทิตย์นี้เลยก็ได้ แต่ผมรอก่อน เพราะ
อยากจะไปพร้อมกับใครอีกคนที่พ่อแม่ผมก็คงอยากเจอหน้าเหมือนกัน ซึ่ง
เขาคงยังไม่ว่างในช่วงอาทิตย์นี้ แต่ผมรอได้ ก็รอมาเป็นปีแล้วนี่

...พี่โอม คนรักของผม

ผมกับพี่โอมคบกันมาเกือบสี่ปีแล้ว เรารู้จักกันตอนที่ผมเรียนสถาปัตย์ปีสี่
และพี่โอมเรียนอยู่ปีสุดท้ายในมหา'ลัยเดียวกัน แต่เป็นคนละเศรษฐศาสตร์ พี่โอม
มาหาเพื่อนที่อาร์ทเมนต์เดียวกับที่ผมเช่าอยู่ เราเจอกันครั้งแรกตรงหน้าลิฟต์
จากนั้นก็เจอกันบ่อยๆ ทั้งในมหา'ลัย ทางเดินในอาร์ทเมนต์ หน้าโถงลิฟต์
จนในที่สุดวันหนึ่งเขาก็จอดรถตรงป้ายรถเมล์ที่ผมกำลังยืนอยู่ เพื่อถามว่า
ผมอยากจะติครรถกลับไปกับเขาหรือเปล่า

เรื่องระหว่างเขากับผมไม่ได้มีอะไรชวนระทึกเหมือนในนิยายที่จะต้อง
มีการทะเลาะตอแยหรือช่วงชิงมาจากใคร มันเป็นไปอย่างเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ
แม้จะทำให้ผมใจเต้นแรงอยู่บ่อยๆ เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากที่สุดช่วงหนึ่ง
ในชีวิตของผม เราจับกันครั้งแรกในรถของเขา ตรงลานจอดหน้าอาร์ทเมนต์
ขณะที่ฝนกำลังตก ฝนตกแรงมากจนแทบจะไม่ได้ยินเสียงอะไรอย่างอื่น แต่
ผมก็ได้ยินเสียงพูดของเขาชัดเจน

'พี่รักจอม'

เป็นคำพูดสั้นๆ ที่มีอิทธิพลใหญ่หลวงกว่าคำแค่สามคำ เป็นคำพูดที่ต่อให้

เวลาผ่านไปอีกหลายปี มันก็ยังชัดเจนในความรู้สึกของผม เหมือนที่ผมเพิ่งจะได้ยินมันเมื่อนาทีที่แล้ว ถึงพี่โอมจะต้องไปเรียนต่อที่ต่างประเทศและทำให้เราต้องอยู่ห่างกัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกของผมที่มีต่อคำพูดนั้นจืดจางลง

ผมรู้เลยว่าตัวเองต้องทำหน้าที่ตาระรื่นขึ้นบานอย่างมากตลอดเวลาที่อยู่บนรถไฟฟ้า กระทั่งอากาศร้อนอบอ้าวตอนที่ต้องเปลี่ยนสถานีก็ทำอะไรผมไม่ได้ช่วยไม่ได้นะ ก็คนกำลังมีความสุขนี่ ผมเช็กอินในโรงแรมที่เป็นส่วนหนึ่งของศูนย์การค้าตรงสถานีรถไฟฟ้าวัดโศก จองห้องพักแบบจิวเนียร์สวีตเลยละ ห้องกว้างวิวสวย เตี้ยงใหญ่ และที่นอนก็นุ่มมาก ทุ่ทุ่นน่าดู แต่คิดว่าใช้คุ้ม

นี่ไม่ได้นึกถึงเรื่องทะเลสิ่งอะไรเลยนะ

หลังจากนั่งฝันหวานอยู่ในห้อง กลิ้งตัวไปมาบนเตียงเล่นคนเดียว เพื่อว่าคืนพรุ่งนี้อาจจะได้กั๊งสองคน ตกค่ำผมก็นั่งรถไฟฟ้ากลับไปสถานีบางหว้าอีกครั้ง

ผมไปยืนรออยู่ตรงฝั่งผู้โดยสารขาเข้า สักพักใหญ่ก็เห็นสมาชิกครอบครัวของพี่โอมเดินมาทางนี้ พ่อ แม่ และน้องสาวของพี่โอมที่ชื่อแอนท์ ผมเดินตรงไปหาพวกเขาเพื่อทักทาย

"สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่" ผมไหว้พร้อมกั๊งพูด ผมเคยเจอพวกท่านสองครั้ง ตอนที่พี่โอมยังไม่ได้ไปเรียนต่อที่อังกฤษ

พอกับแม่พี่โอมดูจะแปลกใจที่เจอผม แต่ก็มีท่าทางยินดี ส่วนน้องแอนท์ก็ยกมือไหว้และยิ้มให้

"จอม ไม่เจอกันตั้งนาน สบายดีมั๊ยลูก" แม่พี่โอมถาม

"สบายดีครับ คุณพ่อคุณแม่ล่ะครับ"

"ก็ตามประสาคนแก่แหละ มีเจ็บออดๆ แอดๆ บ้าง แต่ก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก เออ...ดีนะ จอมยังอุตสาหัมารับโอม แม่นึกว่าสองคนจะไม่คุยกันแล้วซะอีก ดีแล้วลูก เป็นพี่เป็นน้องกันไว้ก็ดีแล้ว"

...เป็นพี่เป็นน้อง

บอกเลยว่าจางครับ คือผมน่าจะไม่เคยเป็นพี่เป็นน้องกับพี่โอมเลยนะ โอเค... ก็เป็นบ้างในที่สาธารณะ แต่เวลาอยู่กันสองต่อสอง เราเป็นอย่างอื่นกันตลอด

แหละ แล้วพี่โอมก็ไม่ได้ปิดบังครอบครัวในเรื่องนี้ด้วย

แอนท์ดูจะสังเกตเห็นความผิดปกติก่อนคนอื่น เธอขมวดคิ้วก่อนจะยื่นมือมาจับแขนผมและพูด "พี่จ่อม ไม่เจอกันตั้งนาน เลี้ยงกาแพ้น้องหน่อยสิ แอนท์ค้อแห้งจั่งค๊ะ เตี่ยวกลับมานะคะแม่"

แล้วเธอก็ลากผมไปทางด้านหนึ่งซึ่งมีร้านกาแพ้อยู่ตรงนั้น แต่แทนที่น้องแอนท์จะสั่งกาแพ เธอกลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนเห็นดวงตาโตกลมเด่นชัดและถามขึ้น "พี่จ่อมไม่รู้ชิมั้ย"

"รู้อะไร" แรงบีบที่แขนแรงอย่างผิดปกติจนผมแปลกใจ

แอนท์ทำสีหน้าแปลกๆ คล้ายคนที่อึดอัดใจจนอยากจะกรี๊ด ภูเขาหนึ่งผมเหมือนจะเห็นความสงสารอยู่ในนั้นด้วย แอนท์สุดลมหายใจ ก่อนจะพูดต่อ "พี่จ่อมคุยกับพี่โอมครั้งล่าสุดเมื่อไหร่"

"เพิ่งคุยกันเมื่อสองอาทิตย์ก่อน พี่โอมบอกพี่ว่าจะกลับไทยวันนี้"

แอนท์เบิกตาโต "แล้วพี่โอมก็บอกให้พี่จ่อมมารับเนี่ยนะ ไอ้โหนเกินไปแล้ว"

"อะไรเนี่ย พี่ก็ได้ลำบากตรงไหน นั่งเครื่องบินชั่วโมงเดียวเอง" ผมพูดกลับหัวเราะ "พี่โอมไม่ได้บอกให้พี่มารับหรอก แต่บอกให้พี่รออยู่ที่เชียงใหม่แหละ วันมะรืนจะบินไปหาเอง แต่พอดีพี่ว่างก็เลยมารับด้วย คิดถึงนะ"

ตอนนี้แอนท์ทำหน้าที่เหมือนอยากจะร้องไห้ "แล้วพี่โอมรู้รีเปลา ว่าพี่จ่อมอยู่ที่นี่แล้ว"

"เซอร์ไพรส์ไง"

"กูว่าแล้ว...โอ๊ย ขอโทษค๊ะ แอนท์ไม่ได้ตั้งใจพูดหยาบ" แอนท์กระสับกระส่าย เธอกัดริมฝีปากและทำหน้าที่ตาอึดอัดใจอย่างมาก "พี่จ่อม... โอย แอนท์จะบอกพี่จ่อมยังไงดี"

ผมใจหายขึ้นมาทันที เกิดอะไรขึ้น หรือว่า...พี่โอมจะเจออุบัติเหตุ!

"พี่โอมเป็นอะไร ปวยหรือ...หรือว่าเป็นอะไร" ผมถามเร็วเร็ว

แอนท์ส่ายหน้า "ไม่ใช่ค๊ะ เอาจี้ได้มั้ย พี่จ่อมพักที่ไหน"

ผมบอกชื่อโรงแรมไปทั้งที่ยังงงๆ

"พีจอยมกลับไปก่อนได้มั๊ยคะ เดี่ยวแอนท์โทรหา หรือไปหากก็ได้เอา"

ผมเริ่มรู้สึกแล้วว่ามันมีอะไรไม่ปกติ "พีว่าแอนท์บอกพีมาดีกว่าว่านี่มันเรื่องอะไร พีคงไม่กลับไปทั้งแบบนี้แน่ๆ"

แอนท์เหมือนอยากจะทำหัวตัวเอง แล้วในที่สุดเธอก็ยอมแพ้ แอนท์ยื่นมือมาจับที่แขนผม "พีจอยมฟังแอนท์นะ สูดลมหายใจลึกๆ แล้วก็ตั้งสติดีๆ คือว่าพีโอมนะ..."

แล้วอยู่ๆ ดวงตาของเธอก็เบิกโตขึ้นกว่าเดิมอย่างแตกตื่น "กรี๊ด เห็นแล้ว... ไม่ทันแล้ว"

ผมหันไปมองตามสายตาของแอนท์ พีโอมมาถึงแล้ว เขากำลังเดินออกมาจากประตู เห็นรถที่มีกระเป๋าดูทางใบใหญ่สองใบออกมาด้วย

ขาผมเบาโหวง ใจพองฟูเหมือนลูกโป่ง พีโอมยังเหมือนเดิม สูง หล่อ ดูดี และมีรอยยิ้มอบอุ่น ผมสะดุดใจเมื่อรอยยิ้มนั้นหันไปทางใครอีกคนที่เดินอยู่ข้างๆ

"นั่นพีโอมมากับใคร" ผมถามออกไป

"นั่น... คู่หมั้นพีโอมคะ ชื่อพีไข่มุก"

ผมหันขวับไปมองหน้าแอนท์

แอนท์ทำหน้าเหยเก "พีจอยมอย่าเพิ่งโวยวายนะ แอนท์ไม่รู้อะไรแล้ว แอนท์ขอโทษ... พีจอยมใจเย็นๆ ก่อนนะ แอนท์ขออภัย"

ผมตัวชาวาบ ขณะที่แอนท์ยกมือไหว้ปลุกๆ อย่างกับว่าเป็นความผิดของตัวเอง

"ไม่ได้ล้อเล่นใช่มั๊ย"

แอนท์ส่ายหน้า ผมหันกลับไปมองที่พีโอมอีกครั้ง ตอนนั้นผมเห็นแล้วว่าผู้หญิงคนนั้นเอามือข้างหนึ่งเกาะแขนพีโอมไว้ เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาสวย แต่งตัวเก๋และดูมีระดับ ทั้งคู่ตรงไปไหว้พ่อกับแม่ ซึ่งท่านก็รับไหว้อย่างยินดี หัวผมมันตื้อ เพราะสมองประมวลผลข้อมูลไม่ทัน

"นานแค่ไหนแล้ว" เสียงผมสั้น

